

Žít naplno každý den

Jakub Jirásk je průvodce a dobrodruh s velkým srdcem, který ze všeho nejvíce miluje cestu začínající u jeho obnošených pohorek a končící za obzorem a ještě dále. Jakuba jsme ve vzácné chvíli zastihli v Evropě a zeptali jsme se ho na zážitky a zkušenosti z cest.

Machu Picchu – jeden z nových sedmi divů světa.

Ahoj Kubo, proč vyrážíš na cesty? Co tě táhne?

Na tuhle otázku nemám žádnou krátkou a jasnou odpověď. Možná proto, že důvody a motivace pro to někam vyrazit jsou různé; cestování je už nějakou dobu součástí mého života. Kromě jiného se cestováním živím a je to moje práce. Zároveň ale pořád zůstává i mým koníčkem, oblíbenou formou trávení volného času a mojí životní vášní. Do světa mě asi nejvíc táhne touha objevovat něco nového, inspirovat se a učit se z rozmanitosti a jinakosti lidí, kultur a míst.

Na břehu Karibského moře.

Kdy jsi poprvé vyrazil na cestu?

Asi v sedmi letech jsem si sbalil batůžek a potají zmizel, abych byl s kamarádkou, která tenkrát utekla z domova. Nevydrželi jsme ani do příštího rána. :) Já chtěl zkusit přespát venku, ona u babičky. Babička samozřejmě zavolala rodičům.

Když mi bylo necelých 11 let, odjel jsem do Belgie, kde jsem strávil měsíc prázdnin v jedné skvělé rodině. Tato první velká zahraniční zkušenost ve mně jednoznačně zaslala semínko cestovatele.

Ovlivnila tvé cestovatelské „povolání“ rodina, kde jsi vyrůstal?

První výhrou v mojí životní loterii byla jednoznačně moje rodina, rodiče a sourozenci. Ti mě zásadně ovlivnili v mnoha směrech.

Když mi ve třetí třídě ujel autobus do 15 kilometrů vzdálené školy, táta mě poslal, ať do školy jedu stopem. Tak jsem jel. Druhý den byly zrovna rodičáky a moje mamka na ně tenkrát odmítla jít. Moc se jí nedivím. :) Od té doby jsem stopem kromě Antarktidy cestoval na všech kontinentech planety.

Změnilo tě cestování? Získal jsi jiný náhled na život?

Cestování mě změnilo určitě, na cestách jsem se toho hodně naučil a pořád učím. Potkal jsem na nich mnoho lidí, kteří ovlivnili můj život a něčím konkrétním mě inspirovali. Na cestách jsem se dokázal zamilovat, ale stejně tak i léčit z bolestí, které život přinesl. Při cestování se pořád dokola snažím poznávat i sám sebe.

Tohle všechno jde dělat a prožívat i bez toho, aby člověk cestoval. Mně to ale zatím nejlip fungovalo právě při cestování.

Cestováním člověk získává odstup od běžné, každodenní reality. Jak vnímáš naši společnost po návratu z dlouhých cest?

Podepsal bych se pod myšlenku Marka Orka Váchy, který říká, že „naše společnost má všechny ingredience ke štěstí, ale

šťastná není“. Potkal jsem ve světě spoustu lidí, kteří těch ingrediencí ke štěstí, alespoň na první pohled, měli podstatně méně, než máme my, ale přesto se mi zdálo, že jsou mnohem šťastnější než my.

Někdy si až moc stěžujeme a nadáváme na spoustu věcí, ale ve skutečnosti se máme mnohem lépe než většina světa.

Jaké všechny typy aktivit provozuješ?

Obecně mám v životě rád pestrost, rozmanitost a to, když je každý den trochu jiný. Proto se i, co se sportů a aktivit týká, snažím věnovat více věcem. Baví mě toho hodně: divoká voda, chození po horách, ferraty, trocha lezení, canyoning, kolo, snowboard, lyže, běhání, fotbal, tenis a vlastně spousta dalšího...

Sjížděl jsi řeku v Grand Canyonu daleko od civilizace. Byl jsi odkázaný sám na sebe? Co kdybys udělal chybu?

Grand Canyon v Arizoně.

Nový Zéland – canyoning v kaňonu Sleeping God.

Mgr. JAKUB JIRÁSKA, rekreolog, průvodce outdoorové cestovní kanceláře a lektor rozvoje týmů. Od roku 2018 žije střídavě na Novém Zélandu a v Evropě. Jeho oblíbeným dopravním prostředkem na cestách je autostop, o kterém ví, že funguje na šesti světadílech ze sedmi. Má rád život, optimismus a návraty domů. IG: @kubajiraska FB: Kuba Jirásk

Odkázaný pouze sám na sebe jsem určitě nebyl. Naopak, celá třítydenní expedice byla hodně o týmovosti. Určitě tam hrozilo, že udělám nějakou chybu. V těchto místech například i malý úraz může znamenat velké komplikace. Šel jsem do toho ale s tím, že kdybych chybu udělal, tak věřím, že se moji partáci o mě postarají. Ruku v ruce s tím jsem ale také cítil velkou zodpovědnost za ně a za to, abych v případě potřeby dokázal zase pomoci já jim.

Kamkoliv cestuju, a vlastně cokoliv v životě dělám, je pro mě naprosto zásadní, s kým to je. Například jedinečnost výstupu na Mont Blanc pro mě spočívala v tom, s kým jsem na tu horu vylezl. Nedávnou raftařskou expedici do Grand Canyonu už jsem kdysi odmítl, protože jsem chtěl tenhle prožitek sdílet s těmi kamarády, se kterými jsem se tam mohl dostat až letos.

Užiješ si cestování, když „průvodcuješ“ a máš na starosti skupinu klientů?

Určitě, užívám si i tuhle formu cestování. Je ale pravda, že když jsem na cestách jako průvodce, tak je to trochu jiné. Člověk musí být pořád ve střehu a připraven řešit jakoukoliv situaci, která může při cestování s klienty nastat. Tenhle neustálý stav „bdělosti“ je asi to, co je na té práci nejvíce unavující. Ale rozhodně to stojí za to. Práce průvodce mě hodně baví už poměrně dlouhou dobu. A to, že mě to baví, je hlavní předpoklad pro to, abych to mohl pořád dělat naplno i nadále.

Jak by vypadala tvá ideální dovolená?

To asi nemám úplně definované. Může vypadat hodně různě. Zásadní ale vždycky je to, abych ji prožil s lidmi, které mám opravdu rád a se kterými mě baví trávit společný čas. Ale dobře, zkusím aspoň nástrél dne.

Po dostatečně dlouhém spánku bych si šel ráno zaběhat. Potom bych klidně hodinu a půl snídal, užíval si společnosti těch, které mám rád a nikam bych nespěchal. Pak bychom si šli třeba zapádlvat na řeku nebo vyrazili do hor. Večer bych nejráději zahájil západem slunce na nějakém supr místě a pak do noci seděl u ohně, zpíval s kytarou a pil pivo. Dobře, přiznávám, to pivo by možná bylo součástí už té dlouhé snídani. :)

Já se bojím cestovat, protože mám strach z cizích lidí, špatného jídla a chlupatých pavouků. Je to reálný strach? A bojíš se ty něčeho?

Reálný strach to určitě může být. S cizími lidmi, špatným jídlem a nebezpečnými zvířaty jsem se na svých cestách potkal mnohokrát. I když to v danou chvíli nebylo vždy příjemné, stejně jsem pokaždé došel k tomu, že to stálo za to. Že ty pozitivní zkušenosti z cestování zcela jednoznačně převažují nad těmi negativními. Funguje to jako se vším: ne vždy je všechno v životě ideální, snadné, stoprocentně bezpečné a jenom pozitivní. Ale i přesto život jednoznačně stojí za to žít a žít ho naplno každý den.

Jaká zem nebo oblast se ti nejvíce líbí?

To upřímně neumím říct a vlastně nad tím ani nepřemýšlím. Různá místa ve světě ve mně zanechala různou stopu. Tahle stopa je často vázána na konkrétní lidi, které jsem na těch místech potkal. Mnohdy vůbec nezáleželo na tom, jak se mi daná země líbila nebo nelíbila.

Za svůj druhý domov v tuhle chvíli považuji Nový Zéland. A to je rozhodně jedno z míst na planetě, které se mi moc líbí.

A naopak? Je nějaké místo, kam se už nechceš vrátit?

Několik takových míst mám. Ten důvod, proč se na ně nechci vrátit, je ale možná jiný, než by se mohlo zdát. Určitá místa jsou pro mě symbolem něčeho velmi konkrétního, ať už pozitivního a krásného, nebo naopak bolestného. Tahle místa mám spojená s konkrétní emocí, pocitem nebo okamžikem v životě, a nechtěl bych je „přebíjet“ něčím jiným, co bych na nich prožil, kdybych se tam vrátil.

Krása přírody nás může vést k úvahám o Stvořiteli. Přemýšlel jsi nad tím někdy?

Určitě. Kdybych si měl vybrat chvíli a místo, kdy jsem byl v životě Bohu nejbližší, tak to určitě bylo v horách, v přírodě. A kdybych měl říct, kde jsem schopen vidět Boha nejzřetelněji, je to buď v li-

Ausangate trek v Peru – pět dní v horách, kde se člověk dostane přes nadmořskou výšku 5 000 metrů.

dech, nebo zase v přírodě. Existuje mnoho míst, ze kterých jsem si sedl na zadek a zmohl se jen na prosté: „Wau, to je Frajer“.

Součástí duchovního života je i poutí. Potkal ses někdy na cestě s něčím, co ti změnilo pohled na život? Případně i pohled na duchovní věci?

Několikrát. Kdysi dávno to bylo třeba v řeckých horách, kde jsem strávil den s jedním starším pravoslavným knězem. Šlapali jsme společně po kopcích a povídali si. Tenkrát mluvil, mimo jiné, o lásce mezi mužem

Oblouka Mesa v národním parku Canyonlands.

a ženou z pohledu, který jsem do té doby nikdy nevnímal, nikdy o něm neslyšel nebo o něm takto nepřemýšlel. Až o mnoho let později mi došlo, co se mi tehdy snažil předat. A pak přišla v životě chvíle, kdy bylo pochopení jeho vnímání lásky pro mě hodně důležité.

Z pěší pouti, během které jsem o samotě přešel Kostariku od jednoho oceánu ke druhému, také těžím až do dneška. To by ale bylo na samostatný rozhovor. :)

Děkujeme za rozhovor, otázky klad František Jakubec

Slovinsko - řeka Koritnice – na divoké vodě se dokážu perfektně soustředit na „tady a teď“.

Foto: Beboy, Silvy K. - Adobe stock; Archiv Jakuba Jirásky